

Rechtskrondig Weekblad

REDACTIE : Italiëlei, 99, Antwerpen

Abonnement : 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER : Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

Postchecknummer : 3185.22

INHOUD:

Mr L. VAN DEN BUSSCHE. — De steunvoorwaarde bij arbeidsongevallen.

RECHTSPRAAK.

Hof van Beroep Brussel. — 1 Dec. 1931. — *Checks zonder provisie - Toepassing art. 509 S.W.B.*

Handelsrechtb. Kortrijk. — 12 Dec. 1931. — *Commissiecon bij verkoop met opachortende voorwaarde.*

Burg. Rb. Leuven. — 7 Oct. 1931. — *Wet van 6 April 1903 - Onderstandgeld aan natuurlijk kind - Steun verschuldigd vanaf datum waarop behoefte bewezen is.*

Burg. Rechtb. Yper. — 21 Oct. 1931. — *Wet van 6 April 1903 - Voorwaarden voor de plicht tot het verstrekken van onderhoudsgeld.*

Burg. Rechtb. Dendermonde. — 14 Nov. 1931. — *Huwelijksgemeenschap - Onroerende rechtsvordering - Vertegenwoordiging der vrouw.*

Vredegerecht van St-Kwintens-Lennik. — 28 Aug. 1930. *Bevoegdheid Vrederechter - Persoonlijke vaststellingen.*

Burg. Rechtb. Brussel. — 28 Maart 1931. — *Beroep van vorig vonnis.*

NEDERLANDSCHE RECHTSPRAAK.

Arr. Rechtb. Rotterdam. — 25 Juni 1930. — *Zeerecht - Aanwaring - Art. 3 van Brusselsch tractaat - Sleepconditie.*

WETGEVING. — Wetsontwerp op de gerechtelijke bekwaamheid van de abnormalen.

RECHTERLIJK LEVEN.

De steunvoorwaarde bij arbeidsongevallen naar de wet van 15 Mei 1929

De wet o de arbeidsongevallen van 24 December 1903 had in beginsel als stelsel de schade veroorzaakt door de werkongevallen op forfaitaire wijze te vergoeden.

Dit stelsel was logisch doorgevoerd wanneer het gold de vergoedingen verschuldigd wegens ongevallen die een tijdelijke of een voortdurende werkonbekwaamheid hadden teweeg gebracht.

Maar wanneer het arbeidsongeval de dood van het slachtoffer voor gevolg had en de vergoeding toekwam aan de echtgenoot, aan de broeders of zuster of aan de voorzaten en de kleinkinderen van het slachtoffer eischte de wet niet alleen dat ze schade hadden geleden door den dood — wat logisch zou geweest zijn in het algemeen stelsel — maar ook dat de rechthebbers het loon noodig hadden.

Aan deze vier groepen rechthebbers stond de wet alleen uitkeeringen toe wanneer de afgestorvene hun « steun » was.

Volgens de rechtsleer en de rechtspraak moesten er twee voorwaarden vervuld zijn opdat het slachtoffer als steun zou beschouwd worden: 1° dat de aanleggers een deel van het loon van het slachtoffer ontvingen; 2° dat ze zonder deze tusschenkomst in nood verkeerden (Verbr. 19 October 1912 Rev. accid. trav. 1912. 427. Pas. 1912, I. 409).

Hier hadden wij dus een afwijking van den in principie aangenomen regel: vergoeding werd slechts toegestaan in geval van behoefte.

Die uitzondering ten nadeele van den weduwnaar, van de broeders en zusters, van de voorzaten en kleinkinderen had reeds vroeg kritiek uitgelokt.

Bij de algeheele herziening van de wet op de werkongevallen wilde de wetgever aan deze kritieken recht laten wedervaren en in de wet van 15 Mei 1929 werd dan ook een nieuwe bepaling desaangaande ingebracht.

De tekst ervan luidt: « De Bloedverwanten in de opgaande linie, broeders en zusters en kleinkinderen zullen alleen op de vergoedingen kunnen aanspraak maken, indien zij rechtstreeks van het loon van den getroffen leefden. Worden als zoodanig aangezien degene die onder hetzelfde dak leefden » (nieuw artikel 6, voorlaatste alinea, artikel 4, E van de samen-geordende wetten).

In de voorbereidende werkzaamheden

werd herhaaldelijk gezegd dat de nieuwe teksten een einde zou stellen aan vele twistingen.

Het blijkt echter nu reeds dat hij er nieuwe heeft ingeluid.

Immers wat beduidt eigenlijk de tekst. Wat is: « leven van het loon van den getroffen »?

Welk bewijs wordt er geëischt van de aanleggers die tot een der drie behouden groepen behooren?

Men heeft voor de vierschaar gepleit dat de wetgever volstrekt de voorwaarde van steun niet had willen afschaffen maar dat hij alleen nader wilde omschrijven dat de voorzaten van het slachtoffer te bewijzen hadden dat ze tot bevrediging hunner behoeften rechtstreeks afhingen van het loon van het slachtoffer (zie Vrederechter Assche 14 Februari 1931 in de overwegingen van het vonnis. Rev. accid. trav. 1931, blz. 78. J. J. P. 1931 blz. 173).

Om deze thesis te staven werd vooral de Nederlandsche tekst van de wet ingeroepen. De Fransche tekst immers luidt: « ...n'auront droit aux indemnités que s'ils profitaient directement du salaire de la victime » en men vond deze tekst minder gunstig voor de thesis die de twee elementen van het vroegere steunbegrip wilde doen herleven.

De twistvraag is aldus duidelijk gesteld: Welke feiten moet in geval van doodelijk arbeidsongeval, de voorzaat, de broeder of zuster of het kleinkind bewijzen om zich de voorziene uitkeeringen te hooren toewijzen?

En wij moeten twee gevallen onderscheiden.

Het eerste waarin het slachtoffer onder één dak woonde met de aanlegger — dan speelt het wettelijk vermoeden — en het geval waar beiden niet onder hetzelfde dak leefden.

Het staat vast dat de wijziging in de wet slechts een kwestie van bewijs betreft maar welke bewijzeisch is er weggevallen en welke is er behouden?

De teksten zijn niet duidelijk en wij voelen ons geneigd te zeggen dat de voorbereidende werkzaamheden de twijfel eerder verzwaren dan ophefden.

Het eerste ontwerp stelde voor de voorwaarde van kostwinnerschap heelemaal af te schaffen. Daarom lijkt het ons minder wenschelijk de memorie van toelichting te

raadplegen. Overigens is daar geen licht te vinden.

In het verslag van de Middenafdeeling van de Kamer der Volksvertegenwoordigers door den Heer Carton, wordt gehandeld over de « Voorwaarden bij de rechthebbers vereischt » en onder letter A over de « Voorwaarde in zake steun ».

Duidelijk worden aldaar, bij de behandeling, de twee elementen van het steunbegrip afgescheiden. Het element behoefte wordt aangegeven en verworpen. Sprekende van de wet van 1903 zegt de Verslaggever: « Men ging te ver toen men eischte dat de rechthebbende in een behoeftigen toestand zou verkeerden. Het is deze eisch die eene reactie tegen de zoogenamde steunvoorwaarde veroorzaakte » (blz. 36).

Dan wordt de aangebrachte wijziging aan de steunvoorwaarden als volgt omschreven « De Middenafdeeling heeft gevonden dat het wijzer zou zijn de voorwaarde te veranderen door niet het bewijs te vergen dat de rechthebbende in nood verkeert. Het is dit punt immers dat gewoonlijk aanleiding geeft tot de gerechtelijke moeilijkheden » (bl. 36).

Met die uitleg moet de wetverklaring zich voor gedient houden.

Breedvoerig en zelfs erg duidelijk is het zeker niet. De verdere besprekingen brengen ook niet meer klaarheid.

Toch blijkt ons dunkens zoowel uit de wettekst zelf als uit het weinige wat wij hierboven aan voorbereidene werkzaamheden aanhaalden, dat de wetgever iets heeft willen wijzigen aan de oude steunvoorwaarde en wel namelijk dat hij het behoefte-element uit deze voorwaarde heeft willen wegschakelen.

Het is voortaan dus niet meer vereischt om de voorziene uitkeeringen te ontvangen dat de aanlegger zou bewijzen dat hij behoefte had aan wat hij van het loon van het slachtoffer ontving.

Blijft dan, van de oude steunvoorwaarde, het ander element: dat de aanleggers een deel van het loon moesten ontvangen.

Het was onder de oude wet; mits de behoefte voorwaarde, voldoende dat men ook maar een miniem deel van het loon ontving voor eigen behoeftenbevrediging om de volle voorziene uitkeering te ontvangen. Ontving men iets van het loon en had men dit iets noodig tot normale bevrediging zijner behoeften dan trok men de volle voorziene uitkeering.

Heeft de wetgever daar nu iets aan gewijzigd?

De tekst geeft zeker minder goed, de oude gedachte weer. Dat iemand « rechtstreeks van het loon van de getroffen leefde » kan inderdaad moeilijk worden gezegd als hij slechts een zeer klein deel van dit loon ontving en dat hij anderzijds een inkomen had dat al zijn behoeften dekte.

Een paar woordjes uit de voorbereidende werkzaamheden laten ook min of meer gelooven dat de wetgever een zekere afhankelijkheid van het loon van het slachtoffer voor oogen had. Wanneer hij het

behoud bepleit van de steunvoorwaarde mits verwerping van het behoefte begrip voert de heer Carton aan « doch de opheffing van deze voorwaarde voor gevolg zal hebben vergoeding te verleenen aan broeders, kleinkinderen, ascendenten, soms zelfs aan weduwnaars die niet met het slachtoffer leefden en er geene enkele, zelfs verre betrekking mede hadden. Degene die geen voordeel hadden van het loon zullen nu voordeel trekken uit den toestand ».

De wetgever, zoo leidt men daaruit af heeft dus hier weer alleen vergoeding willen toekennen aan hen die voordeel hadden van het loon en dus niet aan hen die slechts zoo klein een deel van het loon ontvingen, dat dit in verband met hun andere inkomsten geen schatbaar voordeel kon heeten.

Wanneer men echter de tekst in zijn geheel leest schijnt deze afleiding ons haast naïf. De verslaggever bestrijdt alleen het toekennen van een vergoeding aan hen die zelfs geen « verre betrekking » met het slachtoffer hadden en die tekst is niet toepasselijk op hen die wel iets van het loon ontvingen hoe klein dit iets ook was.

Uit het weinige verklarend werk dat de wetgever ons met zijn tekst heeft medegegeven, blijkt duidelijk dat vooral het onderzoek naar het inkomen der aanleggers hem ongewenscht bleek en onbetwistbaar zou het onderzoek naar de nuttigheid van het loon, de gewraakte navorschingen en betwistingen terug in het leven roepen.

Een ding weten wij duidelijk uit de parlementaire besprekingen, dat de nieuwe tekst in de plaats van de oude werd gezet om het behoefte-element uit de steunvoorwaarde te weeren.

Verder kunnen wij op geen ernstige gronden opmaken dat de wetgever nog iets anders aan de oude steunvoorwaarde heeft willen wijzigen.

Is het dan niet logisch uit deze stilzwijgendheid het besluit te trekken dat verder niets is veranderd en dat de voorwaarde nopens het ontvangen van een deel van het loon van het slachtoffer ongewijzigd behouden bleef.

Wij meenen dus te mogen besluiten dat de voorzaten, broeders, zusters en kleinkinderen van het slachtoffer de voorziene uitkeeringen zullen moeten ontvangen wanneer ze bewijzen dat ze een deel van het loon van het slachtoffer ontvingen om het te besteden aan eigen behoeftenbevrediging. Het « rechtstreeks van het loon leven » heeft geen bredere beteekenis.

Indien de wetgever die termen heeft verkozen boven de veel eenvoudiger waartoe wij ze meenen te mogen herleiden is het misschien alleen maar een reminiscentie aan een vroegere jurisprudentieele terminologie waar ook van « profiter du salaire » werd gesproken.

Meteen meenen wij dat ook de omvang en de beteekenis van het wettelijk vermoeden « Worden als zoodanig aangezien degene die onder hetzelfde dak leefden » duidelijk wordt.

In den regel eischt de wet slechts nog een enkel bewijs, dit van de ontvangst van het loon voor eigen genot. Van hen die onder een dak wonen eischt zij zelfs dat bewijs niet meer en stelt een vermoeden in de plaats.

De voorzaten, broeders, zusters en kleinkinderen zullen dus, wanneer ze onder een dak met het slachtoffer woonden, voortaan de uitkeeringen ontvangen, voor elk arbeidsongeval dat onder de wet valt, zonder ander bewijs te moeten leveren.

De enkele vonnissen die reeds over dit twistpunt verschenen, zijn in dien zin.

De vrederechter van Assche in een vonnis van 14 Februari 1931 geeft in zijn overwegingen aan dat, spijs de schijn door de Nederlandsche tekst gewekt, de oude voorwaarde van behoefte niet meer vereischt is en dat de rechthebbenden die met het slachtoffer woonden geen bewijs meer te leveren hebben.

Hij heeft het door de verzekeringsmaatschappij aangeboden bewijs, dat het slachtoffer de steun (in ouden zin) van de aanleggers niet was, niet ter zake dienende en niet afdoende. (Rev. des accid. du trav. 1931 blz. 78 J. J. P. 1931 blz. 173).

Voor den Vrederechter van het eerste kanton te Brussel had men gelijksoortige redeneeringen voorgedragen en een vonnis van 15 Januari 1931 antwoordt er in dezelfde zin op. Om het wettelijk vermoeden te ontwrichten werd door de verweerders een berekening voorgebracht waaruit moest blijken dat het slachtoffer, zoon van de aanleggers slechts een klein deel van zijn loon tehuis afgaf en dat dit deel overeenstemde met den last van zijn persoonlijk onderhoud, dat het overige in geenendeel de ouders ten goede kwam daar de zoon het behield voor zijn verplaatsingskosten, voor zijn vermaak, enz.

Daartegenover stelt de rechter het wettelijk vermoeden en vermits het niet betwist was dat het slachtoffer onder een dak woonde met de aanleggers, zegt hij dat ze recht hebben op de vergoedingen zonder verder bewijs van hunnentwege (Rev. acc. trav. 1931, blz. 82 J. J. P. blz. 173).

Dan hebben wij nog een vonnis, op 24 April 1931 door de Vrederechter van het derde kanton te Brugge geveld.

De verweerdster beweerde dat het slachtoffer, inwonende zoon van de aanleggers, de steun niet was van de aanleggers vermits deze zelf in hun behoeften konden voldoen en dat het slachtoffer blijkbaar niets van zijn loon afgaf aan de aanleggers. De verweester bood niet aan haar bewering te bewijzen nopens het gebruik van het loon door het slachtoffer maar eischte van de aanleggers het bewijs dat ze, geheel of gedeeltelijk, het loon ontvingen.

De aanleggers riepen het wettelijk vermoeden in om van dit bewijs ontslagen te worden.

De Vrederechter stelt de aanleggers in het gelijk en zegt voor recht dat voortaan de vergoedingen telkens zullen moeten toegekend worden wanneer de rechthebbende voorzaten, broeders, zuster of kleinkinderen bewijzen dat ze een deel van het loon ontvingen en zelfs, dat zoo ze onder één dak woonden, ze van dit bewijs zullen ontslagen zijn.

Dit vonnis, hierin bijgesprongen door een voetnota van de Revue des accidents du travail, beweert dat de voorbereidende werkzaamheden wel deze thesis niet staven, doch het neemt aan dat de wettekst zelf ze bevatten, dat de voorbereidende werken ze niet tegenspreken.

Als bijkomende overweging haalt het vonnis aan dat de wetgever blijkbaar heeft willen ingaan op de kritieken tegen de oude behoeftetevoorwaarde en dat de tekstwijziging om die reden werd aangebracht. (Revue des Acc. trav. 1931, blz. 131).

Ook de Rechtbank van eersten aanleg van Charleroi velde in dato 3 Juni 1931 een vonnis in dien zin in een geval waarin sa-

menwoning ook niet betwist werd. (Rev. acc. trav. 1931, blz. 217).

Het woord « profiter » beduidt, volgens dit vonnis, geheel of gedeeltelijk het loon ontvangen zoodat het deel komt uitmaken van de algeheele inkomsten van het gezin waartoe de aanlegger behoorde. Dit natuurlijk na aftrok van het deel dat opgeslorpt werd door het onderhoud van het slachtoffer zelf. Het loon moet dus aan aanleggers een winst gelaten hebben.

De patroon zou dus volgens dit vonnis mogen aanbieden van te bewijzen dat de aanleggers, van het loon van het slachtoffer, niet meer ontvingen dan wat noodig was voor het onderhoud van het slachtoffer zelf. In dat geval zou de eischer worden afgewezen.

De verweerder had voor de rechtbank van Charleroi wel eenige feiten in dien zin voorgewend doch het vonnis heet het aangeboden bewijs niet afdoende.

Het vonnis voegt erbij dat de voorgewende feiten niet ter zake dienend zijn. Een nota van de Revue des Accidents du Travail wijst er naar onze meening te recht op, dat dit wel minder juist is vermits de voorgebrachte berekeningen moesten bewijzen dat de aanleggers na betaling van het onderhoud van het slachtoffer, niets van zijn loon meer over hadden voor eigen genot.

Eindelijk hebben wij, altijd in denzelfden zin, een vonnis van den Vrederechter van Gembloers, in dato 29 Juni 1931. (J. J. P. 1931, blz. 339).

Uit een ontleding der voorbereidende werken besluit dat vonnis: « dat de rechter niet meer na te gaan heeft of de rechthebbenden in behoeftigen toestand verkeerde, doch alleen nog of hij rechtstreeks van het loon van het slachtoffer genoot, wat vermoed wordt tot het tegenbewijs geleverd is, indien, zooals in het behandelde geval, de rechthebbende onder hetzelfde dak woonde.

Enkele feiten werden voorgewend door de verweester, doch de Vrederechter overweegt dat deze feiten niet zouden bewijzen dat de aanlegger van het loon van het slachtoffer niet genoot. Derhalve verwert hij het aangeboden bewijs.

Dezelfde thesis werd ook voorggehouden in een « Verslag over de toepassing van de nieuwe wetgeving in zake arbeidsongevallen » voorgedragen op het Congres der Vrederechters door den Heer Delaruière, Vrederechter van het 2e kanton te Brussel en waarvan het referaat verscheen in de « Journal des Juges de Paix », 1931, blz. 130.

Men heeft beweerd dat het vermoeden van art. 6, voorlaatste alinea, juris et de jure was. Deze opvatting is naar onze meening in strijd met de tekst zelf en met de geest van de voorbereidende werken. Ze wordt ook tegengesproken in de hooger gemelde vonnissen en in hooger gemeld referaat.

Alleen het vonnis van den Vrederechter van Brussel zou men misschien als een toegeving aan deze gedachte kunnen beschouwen. Daar werd inderdaad een stel feiten voorgewend waaruit had moeten blijken dat het slachtoffer aan zijn ouders, spijs het inwonen, niet meer van zijn loon afstond dan noodig was voor zijn eigen onderhoud.

Dit is echter waarschijnlijk alleen een gebrek in de motiveering van het vonnis, want uit het geheel blijkt dat de verweerder die feiten niet aangaf met aanbod van bewijs maar alleen het bewijs aan de tegenpartij wilde opleggen.

A. Herbay, in een studie die verscheen in het Bulletin des Assurances (2e Kwartaal 1931, blz. 290) verdedigt ook de meening dat de presumptie weerlegbaar is en verwijt aan het vonnis van Brussel ze als juris et de jure te hebben opgenomen.

Verskillende notas in de Revue des Accidents du travail, onderaan de vermelde vonnissen, wijzen ook op het weerlegbaar karakter van het vermoeden ten bate der medewonenden.

Nog op een ander gebied werd door de wet van 15 Mei 1929 wijziging gebracht aan de vroegere opvatting der steunkwestie. De steunvoorwaarde werd namelijk geheel afgeschaft voor de weduwnaars, wanneer ze vergoeding eischen op grond van een doodelijk arbeidsongeval, aan hun vrouw overkomen.

De wet zegt hen dus in het vervolg de vergoedingen toe zonder te laten onderzoeken of het slachtoffer al dan niet hun steun was.

Zoo worden de weduwnaars dus op dezelfde voet gesteld als de kinderen en de weduwen. Om als rechthebbenden aanzien te worden moeten zij niet meer bewijzen dat de dood hun materiele schade heeft berokkend.

De uitkeeringen zouden moeten toegestaan worden aan de weduwnaar, zelfs als

delijk ongeval metterdaad van hem gescheiden leefde, zoolang als er geen echtscheiding of geen scheiding van tafel en bed uitgesproken werd.

de vrouw die slachtoffer was van een doo-

Wij mogen dus besluiten dat voortaan om zich de vergoedingen te zien toekennen, de voorzaten, broeders, zusters en kleinkinderen van het slachtoffer van een arbeidsongeval alleen nog zullen te bewijzen hebben dat een deel van het loon van het slachtoffer hun ten goede kwam.

En als zij onder een dak woonden met het slachtoffer, zijn ze zelfs van deze bewijslast ontslagen. Alleen zou in dit geval de patroon nog mogen bewijzen dat zij uit het loon van het slachtoffer geen enkel economisch nut trokken.

L. B. VANDEN BUSSCHE,
advokaat te Brugge.

RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

9e KAMER — 1 DECEMBER 1931

Voorzitter: M. Vermeer
Raadsheeren: M. Boucquey en De Landtsheer
Advocaat-generaal: Mr Colard
Pl.: Mr Pirart

UITGIFTE VAN CHECKS ZONDER PROVISIE — TOEPASSING DER STRAFWET VOOR POST-GEDAGTEEKENDE CHECKS — ART. 509 S. W. B.

Het feit dat checks gedagteekend worden met een lateren datum dan diegene van den dag der uitgifte ontnemt hun niet het karakter van dadelijk uitvoerbare bevelen van betaling.

Ook de uitgifte van post-gedagteekende checks is een onvoorwaardelijke afstand van bevelen tot betaling en deze kunnen trouwens door endosseering dadelijk te gelde gemaakt worden. Bij uitgifte van dergelijke checks zonder provisie is art. 509 S. W. B. toepasselijk.

L. t/ O. M.

Aangezien betichte beweert dat de effecten zonder dekking die hij heeft uitgegeven niet onmiddellijk betaalbaar zouden zijn geweest toen zij aan zijne schuldeischers werden uitgereikt;

Dat die omstandigheid volgens hem genoeg bewijst dat het geen checks waren — 't is te zeggen dadelijk uitvoerbare bevelen van betaling — en dat dus zijn handelen niet valt onder toepassing van artikel 509 van het strafwetboek;

Aangezien wezenlijk uit het onderzoek is gebleken dat ieder der effecten om dewelke vervolging geschiedt de dagteekening van 5 Oogst 1929 draagt, doch dat ze niettemin reeds voor dien datum in handen der klagers waren, namentlijk den 31 Juli of 1 Oogst voor wat betreft L..., den 2 Oogst voor wat betreft Ch... en den 3 Oogst voor wat betreft F... en W..., dat echter uit den onjuisten datum van opmaking welke op de titels verschijnt (Anvers, le 5-8-1929: Payez à l'ordre de...) niet is af te leiden dat zij den aard eener checkbetaling niet zouden hebben, dat immers die nadateering buiten contract staat en zonder invloed is op de dracht der overeenkomsten zelve: het onvoorwaardelijk afstaan van bevelen van betaling, gegeven zonder eenige aanduiding van termijn, en kunende bijgevolg ten profijte worden gebracht van af het oogenblik dat ze de belanghebbende hadden ontvangen;

Aangezien dit karakter van dadelijke uitvoerbaarheid niet kan aanzien worden als niet bestaande omdat ten gevolge der nadateering de betrokkene mogelijk zou hebben geweigerd voor 5 Oogst 1929 te betalen;

Dat immers eene eventuele moeilijkheid die zich bij de uitvoering kon voordoen het bestaan der dadelijke uitvoerbaarheid der schriften niet uitsluit; dat daarbij is op te merken dat, zelfs in feite, die uitvoerbaarheid door de nadateering niet kon verijdeld worden vermits zelfs bij voorloopige weigering van wege den betrokkene toch niets de dragers kon beletten hunne titels onmiddellijk ten gelde te maken door endosseering aan derden;

Aangezien dus de drie feiten, betichte ten laste gelegd, bewezen zijn en strafbaar met de straffen vermeld in art. 509bis (wet van 25 Maart 1929) en dat de eerste rechter ten onrechte deze onder I en II niet heeft weerhouden, gelijk hij ten onrechte betichte slechts tot 1/3 der kosten van eersten aanleg heeft verwezen;

delijk ongeval metterdaad van hem gescheiden leefde, zoolang als er geen echtscheiding of geen scheiding van tafel en bed uitgesproken werd.

Wij mogen dus besluiten dat voortaan om zich de vergoedingen te zien toekennen, de voorzaten, broeders, zusters en kleinkinderen van het slachtoffer van een arbeidsongeval alleen nog zullen te bewijzen hebben dat een deel van het loon van het slachtoffer hun ten goede kwam.

En als zij onder een dak woonden met het slachtoffer, zijn ze zelfs van deze bewijslast ontslagen. Alleen zou in dit geval de patroon nog mogen bewijzen dat zij uit het loon van het slachtoffer geen enkel economisch nut trokken.

L. B. VANDEN BUSSCHE,
advokaat te Brugge.

Aangezien daarentegen de straf door hem uitgesproken uit hoofde der betichting III overdreven is;

Om deze beweegredenen:

Het Hof, gezien de wetsbepalingen in het bestreden vonnis aangehaald; doet het eerste vonnis te niet voor zoveel het de feiten I en II niet bewezen heeft verklaard en voor zooveel om het feit III een straf werd toegepast van 7 maanden gevang en 26 fr. boet + 60 deciem en behulpelijk acht dagen gevang;

en verder beslissende, met eenparigheid, wat betreft de betichtingen I en II, veroordeelt den betichte uit hoofde der betichting: I. tot twee maanden gevang en zes en twintig frank boet;

II. tot drie maanden gevang en zes en twintig frank boet;

III. tot twee maanden gevang en zes en twintig frank boet;

Zegt dat iedere geldboete van 26 fr. zal gebracht worden op 182 fr. krachten art. 1 der wet van 27 December 1928;

Zegt dat iedere geldboete van 26 fr. + 60 dec. zal mogen vervangen worden, bij gebrek aan betaling binnen den wettelijken tijd, door eene gevangenzitting van acht dagen;

Veroordeelt den betichte tot de kosten van beide aanleggen, deze beloopende in 't geheel op 27 fr. 30 centiem;

En gehoord den eisch van het openbaar Ministerie nopens de onmiddellijke aanhouding van den verwezene;

Aangezien deze bij de uitspraak van het arrest afwezig is;

Aangezien nochtans het niet te vreezen is dat de verwezene zou pogen zich aan zijne straf te onttrekken, het Hof, beveelt niet de onmiddellijke aanhouding van L...

NOTA. — Tegen dit arrest voorzag betichte zich in vebreking.

HANDELSRECHTBANK VAN KORTRIJK

12 DECEMBER 1931

Voorzitter: M. J. Dejaeghere
Referendaris: M. J. de Necker
Pleiters: Mr Edgar Maes (Kortrijk)
tegen Mr P. Waterblee (Yper)

COMMISSIELOON — VERKOOP MET OPSCHORTENDE VOORWAARDE — ONSOLVABILITEIT VAN DEN KOOPER — VOORWAARDEN VOOR BETALING VAN COMMISSIELOON.

Het commissieloon is in principie verschuldigd zoodra gecontracteerd wordt, tenzij er bepaald overeengekomen was dat het alleen diende betaald bij goeden uitslag.

In geval van slechten uitslag der verkoop is het commissieloon nog verschuldigd, tenzij be- wezen wordt dat de slechte uitslag te wijten is aan dengene die de commissie vordert.

Wanbetaling van een eerste wissel is geen bewijs van onsolvabiliteit van een schuldenaar, en wanneer na dergelijke wanbetaling, ten gevolge der opschortende voorwaarde, de verkoop opgeheven wordt, heeft de verkoper geen recht betaling van commissieloon te weigeren.

Dujardin t/ Rondelez

Gehoord partijen in hunne middelen en besluitselen;

Gezien de stukken des gedings;

Aangezien den eisch strekt tot betaling der som van vijf duizend frank, verschuldigd als commissieloon voor het verleenen

van eischers' tusschenkomst bij het verkoopen door verweerder van een raam « Federal » aan den heer Michel Delforce-Lefevre te Bisseghe;

Aangezien verweerder beweert dat hij geen commissieloon verschuldigd is daar de koper, door eischer aangeduid insolval was, zoodanig dat het verkocht raam door de werking der opschortende voorwaarde van betaling — na de niet betaling van den eersten aanvaarden wissel, weer in het bezit van Rondelez kwam, en eindelijk terecht kwam in handen van een nieuwen koper, den heer Vangeenberghe;

Aangezien eischer Dujardin aan Rondelez niet enkel een koper zou verschaft hebben maar ook eene borg;

Aangezien immers de wissels door Delforce aanvaard door Cyriel Lefevre te Marcke gevaliseerd werden volgens eischers verklaring;

Aangezien eischer twee solidairlijk gehouden schuldenaars had, 't zij dat Lefevre borg stond, 't zij hij persoonlijk aanvaard had;

Aangezien eischer geenszins bewijst dat zijne twee schuldenaars onvermogen waren;

Dat het enkel feit der niet betaling het onvermogen niet bewijst;

Dat daarenboven aan Lefevre geene betaling gevraagd werd;

Aangezien het commissieloon in principe verschuldigd is zoodra gekontrakteerd wordt, ten ware er bepaald zou zijn dat het commissieloon enkel maar mag gevraagd worden in geval de zaak tot een goed einde gedreven wordt, 't is te zeggen in geval van betaling;

Dat zelfs in dit geval, het commissieloon maar mag geweigerd worden, wanneer de niet betaling aan verkoper niet kan geweten worden;

Dat zulks het geval in zake is;

Aangezien immers eischer de keus had, of de beide schuldenaars dwingen tot de betaling door rechterlijke dwangmaatregelen te nemen, ofwel het verkocht goed terug te nemen, zich steunend op de bepalingen van het verkoopkontraat;

Dat eischer deze tweede maatregel nam voor het verdedigen zijner belangen;

Aangezien verweerder dus niet kan bewijzen dat hij alles gedaan heeft om zijne schuldenaars tot de betaling te dwingen;

Om die redenen,

De Rechtbank, alle verdere beslitselen van de hand wijzende;

Veroordeelt verweerder tot de betaling aan eischer der som van vijf duizend frank, verhoogd met de rechterlijke kroozen;

Verwijst hem tot de betaling der kosten, begroot op de som van zeven en negentig frank twintig centiemen, niet inbegrepen de registratierechten noch expeditiekosten van tegenwoordig vonnis, indien er grond toe is. Bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad spijs als tegenkanting doch mits borgstelling.

BURGERLIJKE RECHTBANK VAN LEUVEN

7 OCTOBER 1931

Voorzitter: M. Simons
Pl.: Mr Verheyden (Antwerpen) t/
Tielemans (Leuven)

WET VAN 6 APRIL 1908 — ONDERSTANDSGELD AAN NATUURLIJK KIND — STEUN NIET VERSCHULDIGD VANAF GEBOORTE, DOCH VANAF DATUM WAAROP BEHOEFTE BEWEZEN IS — TOEPASSING VAN GEWOON RECHT.

Wanneer een natuurlijk erkend kind bij monde van zijn moeder den vader aanspreekt om onderstandsgeld te bekomen, dan is de wet van 6 April 1908 niet toepasselijk maar wel het gewone recht inzake onderstandsgeld.

Wanneer de schuldeischer in onderhoudsgeld dit opeischt vanaf den dag der geboorte dan heeft hij het bewijs te leveren dat de behoefte van dien dag heeft bestaan en dat hij alles in het werk heeft gesteld om van dit oogenblik af zijne rechten te doen erkennen.

Laeremans t/ Van Hove

Aangezien het verzet regelmatig is in zijnen vorm;

Aangezien de vraag strekt tot het grondig verklaren van het verzet gevormd tegen het vonnis door de Rechtbank uitgesproken den 12 Mei 1931, diensvolgens de partij Osselaer te ontlasten der veroordeelingen tegen haar uitgesproken door dit vonnis en voldoende verklaren het aanbod haar gedaan hetzij zelf Petrus Jozef Laermans, natuurlijk kind, door verweerder op te voeden, hetzij aan de partij Veltkamp te betalen een maandelijksch onderstandsgeld van fr. 75, te beginnen van 27 Februari 1931, dagteekening van de inleidende dagvaarding;

Aangezien de aanlegger op verzet het

principe van verschuldiging van een onderhoudspensioen niet betwist, maar beweert dat het gevraagde bedrag overdreven is en dat het onderstandsgeld slechts verschuldigd is van den dag der inleiding der vraag en geenszins vanaf de geboorte van het kind;

Aangezien dat de jongste rechtspraak het grondbeginsel aanneemt dat het onderhoudspensioen niet alleenlijk is verschuldigd van den dag der rechtsaanvraag maar van den dag van het ontstaan der behoefte, op voorwaarde het bestaan der behoefte te bewijzen alsook de onmogelijkheid voor den aanvrager zijne rechten te doen gelden op het oogenblik van het bestaan der behoefte;

Aangezien in zake de verweerder op verzet niet bewijst in de onmogelijkheid te zijn geweest eene rechtsaanvraag te stellen vóór Februari 1931, dat moest men inderdaad de bewering der partij Veltkamp aannemen dat het huwelijksontwerp tusschen partijen het instellen der rechtsvordering heeft vertraagd, men insgelijks moet aannemen de bewering van den vader van het kind dat hij in de mate zijner middelen in den onderhoud van zijn zoon heeft voorzien;

Aangezien in deze zaak vervolgd in naam van het kind uitsluitelijk er geen reden is af te wijken van het grondbeginsel van het recht tot onderhoudspensioen te beginnen van den datum van het inleidende exploit der rechtsvordering;

Aangezien het aanbod van den vader het kind bij hem in te nemen niet aannemelijk is, dat hij inderdaad sinds 6 Augustus een haard heeft gesticht en dat het belang van het kind vereischt dat het opgevoed worde door zijne moeder en niet door eene vrouw die het niet alleenlijk vreemd is, maar die jegens hem zou kunnen beziel zijn met hatelijke gevoelens, dat gezien de huidige ouderdom van het kind, de geldmiddelen van den vader en het gebrek aan bestaansmiddelen der moeder het geenszins overdreven is het onderhoudspensioen vast te stellen op de hierna bepaalde sommen.

Om deze beweegredenen:

Ontvangt het verzet en beslissende ten gronde, veroordeelt de verweerder te betalen aan de oorspronkelijke aanlegster in hare hoedanigheid van moeder en beheerder der goederen van haar minderjarig kind ten titel van onderhoudspensioen de som van 100 fr. per maand vanaf 27-2-31 tot 21 Mei 1932; 150 fr. vanaf 21 Mei 1932 tot 21 Mei 1940 en fr. 200 vanaf 21 Mei 1940 tot 21 Mei 1944 betaalbaar per maand en bij voorbaat;

Verklaart het vonnis uitvoerbaar.

NOTA. — Het weergegeven vonnis beslist enkele belangrijke punten inzake onderhoudspensioen en is daardoor wellicht van zeker belang: het was reeds een eigenaardige en niet alledaagse omstandigheid dat het hier een natuurlijk erkend kind gold: impliciet neemt de Rechtbank aan dat de wet van 6 April 1908 die aan een gewoon natuurlijk kind toelaat van zijn vermoedelijke vader een onderstandsgeld te eischen vanaf zijn geboorte tot zijn achttien jaar niet toepasselijk is. Het huidige geval wordt door de gewone principes op het toekennen van onderhoudsgeld geregeerd.

Belangrijk is verder de beslissing dat het onderstandsgeld maar ingaat van den dag der dagvaarding daar de moeder, handelende in naam van haar minderjarig kind, het bewijs niet heeft ingebracht dat de behoefte werkelijk zou hebben bestaan vanaf den datum der geboorte en ook het bewijs schuldig is gebleven dat zij alles in het werk had gesteld om hare vraag vroeger aanhang te maken en de verlopen termijnen in te vorderen: deze beslissing is ontegenzeggelijk in verband met de algemeene principes die vereischen dat ten allen tijde de schuldeischer het bewijs voorlegge en zijner behoefte en der inkomsten van den schuldenaar. Het vonnis verwijst naar de gevestigde rechtspraak die dit laatste principe aanneemt:

Rechtbank Arlon 18 Januari 1860 Cloes en Bonjean 1869, 61, blz. 235.

Beroep Brussel 4 December 1866. Pas. 1867. II. 199.

Rechtbank Gent 26 October 1892. Pas. 1893. III. 162.

Het eenige waarin ons inziens het vonnis te ver is gegaan is in de toekenning van het onderhoudsgeld tot den ouderdom van achttien jaar daar zulks volgens de gewone principes der art. 205 en volgende BWB zich niet verrechtvaardigt en niets inzake het vermoeden wettigt dat de behoefte tot dien ouderdom zal blijven bestaan.

F. V.

BURGERLIJKE RECHTBANK VAN YPER

21 OKTOBER 1931

Voorzitter: M. Hans

Rechters: M. Matton en Heyvaert

ONDERHOUDSGELD — WET VAN 6 APRIL 1908 — RECHTSTREEKSCH BEWIJS VAN VLEESCHELIJKE BETREKKINGEN NIET GEVERGD — ART. 340b B. W. — FEITELIJKE VERMOEDENS VOLDOENDE.

Het bewijs voorzien bij art. 340b § 2 B. W. mag uit ernstige vermoedens afgeleid worden. Het rechtstreeksch bewijs der vleeschelijke betrekkingen wordt niet gevergd.

Van Quathem t/ Boutens

Aangezien het blijkt uit de verklaringen der drie getuigen van het rechtstreeksch getuigenverhoor, dat partijen gedurende den wettelijken termijn der ontvangenis en wel namelijk in de maand Oogst 1928, samen druk verkeerd hebben; dat zij heel dikwijls samen zijn gezien geweest op kermissfeesten en andere plechtigheden; dat zij zelfs door de 3e getuige van 't rechtstreeksch enkwest Van Fleteren Henri op 't zelfde tijdstip zijn ontwaard geweest dicht bij elkaar neergezeten in 't dichte struikgewas van 't bosch van Houthulst, dit op eene afgelegene plaats tamelijk verwijderd der baan en dus niet toegankelijk aan het publiek;

Aangezien de tweede getuige van R. E. Blanckaert Emilie ook bvestigt dat in zekere herbergen der streek onbewimpeld werd verteld dat de eischeres door den verweerder zoude zijn bevrucht geweest; dat dus B... door de openbare meening werd aangeduid als zijnde de vader van het kind der aanlegster;

Aangezien daarenboven al de getuigen het tevens eens zijn om te verklaren dat deze laatste immer van onberispelijk gedrag is geweest en nooit met eenig ander manspersoon dan B... liefdebetrekkingen heeft aangeknoopt;

Aangezien verders ook dient opgemerkt dat verweerder zelfs niet gepoogd heeft het tegenbewijs te leveren van de feiten door de vraagster aangehaald;

Aangezien wel is waar de verklaringen der getuigen van het rechtstreeksch enkwest niet kunnen aanzien worden als het rechtstreeksch bewijs der vleeschelijke betrekkingen die tusschen partijen bestaan hebben doch dat de wet van 4 April 1908 in haar artikel 430 2° dusdanig bewijs vanwege de vorderende partij niet vergt. Immers volgens voornoemde wet volstaat het — gelijk het hier trouwens ter zake 't geval is — dat er tusschen partijen zeer nauwe en talrijke liefdebetrekkingen bestaan hebben en dat daarenboven, zoals in de huidige betwisting, de aanlegster nooit met andere manspersonen dan verweerder liefdebetrekkingen heeft onderhouden. Deze gegevens maken immers het bewijs door vermoedens uit van het feitelijk bestaan der vleeschelijke betrekkingen tusschen partijen, bewijs dat hier volkomen ontvankelijk en voldoende voorkomt. (Zie Galopin, Filiation illégitime n° 62, bl. 44 - Ulix - Action alimentaire des Enfants Naturels n° 33-34-35 en 42. Arlon Pas. 1913. III. 57; Leuven, Pas. 1927. III. 90. Brussel. Pas. 1924. II. 165 en Pas. 1925. II. 72);

Aangezien derhalve uit bovengemelde redenen dient afgeleid dat den ingestelden eisch gegrond is;

Aangezien het daarenboven tevens be-
wezen is dat de aangevraagde sommen geenszins overdreven zijn en dus aan de eischeres behooren toegekend te worden;

Om deze redenen:

De Rechtbank, alle verdere of tegenstrijdige beslitselen verwerpde, gehoord den Heer Van Thorenburg, Prokureur des Konings, in zijn eensluidend advies veroordeelt den verweerder aan de aanlegster te betalen als onderhoudsgeld de som van 3650 fr. per jaar dit ten bate van haar buiten den echt geboren zoon Elie-Daniel, door haar wettelijk erkend en geboren te Brugge op 26 Mei 1929; zegt dat deze som zal moeten betaald worden totdat Elie-Daniel Van Quathem voornoemd de 18 jaren zal bereikt hebben;

Veroordeelt daarenboven verweerder aan de eischeres, handelende in eigen naam, de som van 960 fr. te betalen, dit voor kosten van bevalling en voor de onderhoudskosten der aanlegster gedurende de vier weken die de verlossing volgden;

Veroordeelt tevens den verweerder tot de gerechtelijke interesten alsook tot de gedingskosten en verklaart het huidige vonnis uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande verzet of beroep en zonder borg, dit binnen de perken van art. 137 W.B.R.

BURGERLIJKE RECHTBANK VAN DENDERMONDE

14 NOVEMBER 1931

Voorzitter: Mr Van Ginderachter
Pleiters: Mr Rubbens en Seghers

HUWELIJKSGEMEENSCHAP — WETTELIJKE GEMEENSCHAP — EIGEN GOED DER VROUW — ONROERENDE RECHTSVORDERING — ONBEVOEGDHEID VAN DEN MAN — VERTEGENWOORDIGING DER VROUW — RECHTSVERNIEDIGENDE EXCEPTIE — HOOGEROEP.

1. De in gemeenschap van goederen getrouwde man is onbevoegd om alleen eene rechtsvordering in te stellen welke er toe strekt eene erfdienstbaarheid ten bate van een eigen goed

zijner vrouw in den hoofde der eigenaarster te zien erkennen.

2. Het enkel stilzwijgen der vrouw, zelfs wanneer zij niet onwetende zoude zijn van het instellen dier rechtsvordering, volstaat niet om haar te doen aanzien als zijnde in het geding door haren man vertegenwoordigd.

3. Uit die onbevoegdheid van den man spruit eene exceptie van niet-ontvankelijkheid, welke den grond zelf van het recht betreft en derhalve in elken stand der zaak, zelfs in hooger beroep, kan worden tegengeworpen.

Scheirlinck t/ Audenaert

Gehoord partijen in hunne middelen en beslitselen;

Gezien de processtukken;

Overwegende dat het hooger beroep, regelmatig in den vorm, tijdig is ingesteld; dat weliswaar geïntimeerde staande houdt dat appellant zonder voorbehoud de gerechtskosten van eersten aanleg betaald heeft en derhalve het vonnis a quo aangenomen en uitgevoerd heeft, zoodat het hooger beroep niet meer ontvankelijk zoude zijn; maar overwegende dat het bewijs dezer beweerde betaling niet is voorgebracht door Audenaert;

Overwegende Scheirlinck als «eigenaar» van 't heerschend erf de erkenning vordert eener erfdienstbaarheid van waterafloop ten voordeele van eene hofstede gelegen te Calcken, Boombosch;

Overwegende dat dit onroerend goed door de vrouw Scheirlinckx, geboren Virginie Van Damme, ter nalatenschap harer ouders, bij licitatie, werd verworven; dat die hofstede, ingevolge art. 1408 van het Burgerlijk Wetboek dus een eigen goed der vrouw is;

Overwegende dat de in gemeenschap van goederen getrouwde echtgenoot niet bevoegd is om alleen de onroerende rechtsvorderingen zijner vrouw in te stellen, art. 1428 B. W. (Aubry et Rau, 4e éd. t. 5., blz. 334 en volg.; Laurent, t. 22, n° 50; Guillouard, t. 2; n° 819! Huc, t. 9, n° 121; Baudry, Le Courtois et Surville, t. 1, n° 743; Dall. Suppl. Contr. de Mariage, n° 488; Garsonnet, Procédure, t. 1, par. 122; Thiry, t. III, 343; Arntz, t. 3, n° 663);

Overwegende dat de huidige rechtsvordering van onroerenden aard is en een eigen goed der vrouw van aanlegger aanbelangt;

Overwegende dat zelfs de omstandigheid dat Virginie Van Damme kennis zoude gehad hebben der vordering door haren man ingesteld en hierbij het stilzwijgen heeft bewaard, nog niet zoude mogen doen besluiten dat deze laatste haar in zake vertegenwoordigt. (Dall. Suppl. Contrat de Mariage, n° 488);

Overwegende dat dusdanige onbevoegdheid om in rechte te handelen eene rechtsvernietigende exceptie meebrengt, welke den grond van het geding aangaat en derhalve in elken stand der zaak, zelfs in beroep, mag worden tegengeworpen (Laurent, T. 22, n° 149);

Om deze redenen:

De Rechtbank, ontvangt het oorspronkelijk hooger beroep en het tegenberoep, en erop beslissende, alle tegenstrijdige beslitselen van de hand gewezen, doet het vonnis a quo te niet, en doende wat de eerste Rechter had behooren te doen, zegt Scheirlinck onbevoegd tot het instellen der huidige rechtsvordering; verwerpt deze; veroordeelt appellant tot de kosten van beide aanleggen; kosten op taxaat.

VREDEGERECHT VAN ST-KWINTENS-LENNIK

28 AUGUSTUS 1930

Vrederechter: Mr Van Winckel M.
Pleiters: Mters Auwers H. en Van Dessel Ed.

STEENBAKKER — VERVAARDIGEN EN VERKOOPEN VAN STEENEN — HANDELSRAAD — ONBEVOEGDHEID VAN VREDE-RECHTER.

PERSOONLIJKE VASTSTELLINGEN VAN RECHTER BUITEN TERECHTZITTING — AFWEZIGHEID VAN PARTIJEN — ONWETTELIJKHEID.

Een steenbakker welke de door hem vervaardigde steenen verkoopt, verricht een handelsdaad. Bijgevolg is de Vrederechter niet bevoegd te beslissen over de schade teweeggebracht door een kareeloven (1e vonnis).

De rechter mag zijn beslissing niet steunen op feiten die hij persoonlijk buiten de terechtzitting en buiten het bijzijn der partijen heeft vastgesteld. Deze persoonlijke vaststellingen dienen niet in acht genomen. (Beslissing in beroep).

De Backer, Velge enz. t/ Servranckx

Aangezien de verweerder de onbevoegdheid der rechtbank inroep «ratione materiae» bewerende dat hij steenbakker is van beroep, en dat hij reeds verscheidene ovens en namelijk die waarvan sprake, bestemd heeft voor den verkoop;

Aangezien het ons inderdaad persoonlijk niet onbekend is dat verweerder de stee-

nen verkoopt welke hij deze laatste tijden heeft vervaardigd, en dat hij bijgevolg alzoo een handelsdaad verricht;

Aangezien in die omstandigheden het geding tegen hem ingespannen ongetwijfeld een handelskarakter bezit; en ons diensvolgens de bevoegdheid ontnemt om er over te beslissen (zie Verbrek. 15 Dec. 1921; Pas. 1922-1-102);

Om deze redenen:

Verklaren ons onbevoegd om te vonnissen over het geding en veroordelen de vragers tot de blootgestelde kosten.

RECHTBANK VAN EERSTEN AANLEG VAN BRUSSEL

11^e KAMER — 28 MAART 1931

Voorzitter: Mr Simon
Beroep van het Vrederecht van
St-Kwintens-Lennik

Pleiters: Mters Auwers H. t/ Van Dessel Edg.

Gezien in geregistreerde uitgifte overgelegd, de vonnissen, in dagteekening van 19 Juni 1930 en 20 Oogst daaropvolgend tusschen partijen door den Heer Vrederechter van het Kanton van St Kw. L. verleend;

Aangezien het beroep ingesteld is geweest in den vorm en binnen den termijn door de wet bepaald en de ontvankelijkheid ervan niet wordt betwist.

I. Over de bevoegdheid:

Aangezien de vordering strekt tot het bekomen van vergoeding der schade door de kareelovens van verweerder in beroep aan de fruitboomen der beroepers veroorzaakt;

Aang. de 1ste rechter zich onbevoegd heeft verklaard om recht te spreken over het geding waarvan de kennisneming hem opgedragen was, om reden dat het hem persoonlijk niet onbekend is dat verweerder de steenen verkoopt welke hij deze laatste tijden heeft vervaardigd en dat hij bijgevolg alzoo handelsdaad verricht;

Aang. de rechter zijn beslissing niet mag steunen op feiten die hij persoonlijk buiten de terechtzitting en buiten het bijzijn der partijen heeft vastgesteld;

Dat de persoonlijke vaststellingen van den 1sten Rechter diensvolgens niet dienen in acht genomen.

Aang. verweerder in beroep beweert dat hij het beroep uitoefent van kareelsteenbakker dat de beroepers zulks betwisten en voorwenden dat hij kareelsteenen bakt tot opbouw van huizen op eigen grond en slechts bij uitzondering steenen verkoopt;

Aang. enerzijds vaststaat dat beroepene niet ingeschreven is in het Handelsregister en als landbouwer voorkomt op de registers van den burgerlijken stand der gemeente St. Kw. L. waar hij woonachtig is, anderzijds dat de advertenties in dagbladen, waarvan gewag in het besluit-schrift van verweerder in beroep niet doen blijken dat laatstgenoemde, daden verricht die door de wet handelsdaden benoemd worden en ervan zijn gewoonlijk beroep maakt, noch dat de steenen voortkomende van den kareeloven in geschil, bestemd waren voor den verkoop; dat integendeel dient opgemerkt dat beroepene bovenbedoelde steenen gebruikt heeft tot het opbouwen van een huis op eigen erf, dat verweerder in beroep daarop geen tegenspraak doet en alleen, doch ten onrechte beweert dat de ingeroepene omstandigheid niet afdoende is;

Aang. dus niet bewezen is dat beroepene handelaar is noch dat het oprichten van den kareeloven in geschil een handelsdaad uitmaakt;

II. Over den grond:

Aang. het verslag (geboekt te St. Kw. Lennik 30 Juni 30 — Deel 36, blad 46 — vak 5) opgesteld door den Heer Van Gyte, als deskundige aangesteld door den eersten rechter doet blijken dat beroepene aanwezig was, toen bedoelde deskundige ter betwiste plaats is gegaan, dat beroepene den deskundigen van de eedaflegging heeft ontslaan en de verrichtingen tijdens het onderzoek door deskundigen zonder eenige tegenbetuiging of voorbehoud heeft bijgevoerd, dat hij geen bepaald bezwaar inroep tegen heer Van Gyte doch zich bepaalt tot een vaag en onbewezen critiek met dewelke de Rechtb. geen rekening kan houden;

Aang. de zaak tot eindbeslissing bereid is en dat een goede rechtsbedeeling vereist dat de Rechtbank ze aan zich zou trekken om door een en zelfde vonnis over den grond eindelijk recht te doen;

Aang. de deskundige de schade veroorzaakt aan een ouden notelaar op 1000 fr.

schat om reden dat de bladeren van dien boom door het gas verschroeid zijn, en dat hij er geen vruchten heeft op gezien, waaruit hij de gevolgtrekking afleidt dat de schade kan blijvend zijn, dat zulks een loutere onderstelling is en dat bijgevolg de schade veroorzaakt aan den boom waarvan sprake is, billijk kan geschat worden op 600 fr.

Om deze redenen:

Rechtdoende op tegenspraak, Alle wijdere of tegenstrijdige besluiten verwerpende, stelt de Rechtbank het vonnis waarvan beroep te niet.

Zegt in rechte dat den 1sten Rechter bevoegd was om kennis te nemen van de vordering.

Trekt de zaak aan zich.

Veroordeelt den beroepene tot de betaling van de som van 1030 fr. als vergoeding der schade aan beroepene veroorzaakt door de hierboven aangegeven feiten.

Verwijst hem bovendien in de wettelijke intresten en in de kosten van beide aanleggen.

NOTA. — Dit vonnis werd in het Nederlandsch uitgesproken door de 11de Kamer der Rechtbank van Eersten Aanleg van Brussel. Het is wellicht een der eerste Nederlandsche vonnissen dezer rechtbank in burgerlijke zaken.

Nederlandsche Rechtspraak

ARR.-RECHTBANK ROTTERDAM

2^e KAMER — 25 JUNI 1930

Mrs Yssel de Schepper, van Oosten Slingeland en Verveen

ZEERECHT-AANVARING — INTERPRETATIE VAN ARTIKEL 3 VAN HET BRUSSELSCH TRAKTAAT — TOEPASSING NATIONALE WET VAN DE PLAATS DER AANVARING — SLEEPCONDITIE.

De woorden in art. 3 van het Brusselsch traktaat: «komt de vergoeding der schaden ten laste van het schip, dat de fout heeft begaan», dwingen niet tot de opvatting, dat het traktaat heeft gewild, dat de reeder der schuldige sleepboot bij uitsluiting kan worden aangesproken: de nationale wet kan ten aanzien van dit laatste aanvullend werken en de reeder van het sleep-schip kan tevens worden aangesproken.

Toepasselijk is alsdan dat nationale recht, waar de handeling, i.e. de aanvaring, heeft plaats gevonden.

Indien komt vast te staan, dat de schuld der aanvaring uitsluitend ligt bij de sleepboot, behoort deze krachtens art. 536k., den reeder van het sleep-schip te vrijwaren tegenover de tegen dezen reeder door den reeder van het aangevaren schip ingestelde vordering, tenzij t.a.v. het sleepen toepasselijk zijnde (Amsterdamsche) sleepconditie, hetgeen niet stilzwijgend aangenomen mag worden.

Aanvaring «August», «Baden 23» / «Viod»

Ten aanzien van het recht:

In de hoofdzak en in de vrijwaringszaak:

O. dat partij Badische en partij Wolt-huis aanvankelijk een gelijk verweer tegen de door Beekmans ingestelde vordering hebben gevoerd, doch de eerste twee ten slotte van de feitelijke toedracht der aanvaring een uiteenlopende voorstelling hebben gegeven;

O. dat Wolhuis bij pleidooi het verweer, dat het Aanvaringstraktaat 1910 ten deze met uitsluiting van art. 538 W. v. K. toepasselijk is, heeft laten varen omdat, volgens zijn stelling, in dit geding alleen binnenschepen betrokken zijn;

O. dat niet is gebleken, dat ook de Badische in de hoofdzak van dit verweer heeft afgezien;

O. daaromtrent, dat ook indien de onderhavige aanvaring door het Traktaat beheerscht wordt, daaruit niet volgt, dat art. 538 W. v. K., waarop de vordering van Beekmans is gebaseerd, buiten toepassing moet blijven, omdat de woorden van art. 3 van het Traktaat «komt de vergoeding der schaden ten laste van het schip, dat de fout heeft begaan» niet dwingen tot de opvatting, dat het traktaat heeft gewild, dat de reeder van de schuldige sleepboot alleen kan worden aangesproken en geen ruimte heeft willen laten voor een nationale regeling volgens welke ook nog anderen, zooals de reeder van het sleep-schip, hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de schade, die een gevolg is van de schuld van het sleepende schip;

O. dat dat te minder het geval is nu uit de geschiedenis van de totstandkoming van het Traktaat blijkt, dat een regeling van de aansprakelijkheid van sleepschip voor fouten van het sleepende schip opzettelijk is achterwege gelaten en derhalve de nationale wet, dienaangaande regelen stellende, aanvullend werken kan;

O. dat het eenige verweer, dat Wolhuis — bij pleidooi — nog heeft aangevoerd tegen de toepasselijkheid van art. 538 W. v. K., n.l. dat het nationale recht van het sleepschip, en dus Duitsch recht, dat een bepaling als art. 538 W. v. K. niet heeft, moet worden toegepast, niet opgaat, omdat de plaats, waar de handelingen, op grond waarvan geageerd wordt, hebben plaats gevonden, beslissend is voor het recht, waarnaar zij moeten worden beoordeeld;

O. dat de Badische en Wolhuis ontkennen, dat de aanvaring heeft plaats gehad op de wijze als Beekmans heeft gesteld en derhalve op dezen het bewijs rust, terwijl bij contra-enquête de Badische zal kunnen aantonen, dat zij in het geheel geen schuld aan de aanvaring heeft, ook niet de geringe schuld, die Beekmans haar toeschrijft, en Wolhuis dat de Badische de fouten heeft gemaakt, die hij haar in zijn conclusie van antwoord in de vrijwaringszaak heeft verweten;

O. dat, indien komt vast te staan, dat de schuld van de aanvaring aan Wolhuis is te wijten, hij op grond van art. 536 W. v. K. gehouden is om de Badische te dier zake te vrijwaren;

O. toch, dat het beroep van Wolhuis op de sleepconditie der Vereeniging van Sleepbootreeders te Amsterdam, die hem van die vrijwaringsplicht zouden onthef-fen, faalt, daar niet is gebleken, dat het sleepcontract op die conditie is aangegaan, noch, dat het der wederpartij bekend was, dat Wolhuis alleen op Amsterdamsche Conditie sleepte, terwijl bij het bestaan van verscheidene, uiteenlopende, Sleepconditie: Amsterdamsche, Rotterdam-sche, Dortsche, allerminst als stilzwijgend overeengekomen, mag worden aangenomen, dat Wolhuis het sleepcontract aanging op de Amsterdamsche Conditie;

O. dat partijen het erover eens zijn, dat de vraag tot welk bedrag Wolhuis eventueel aansprakelijk zou zijn, in verband met de grootte van de sleepboot, in dezen stand van het geding geen beantwoording behoeft;

Rechtdoende:

Alvorens verder te beslissen: Draagt Beekmans op om door getuigen te bewijzen: dat de toedracht der aanvaring is geweest als volgt: enz.

Wetgeving

WETSONTWERP

op de gerechtelijke bekwaamheid van de abnormalen op wie de wet van 9 April 1930 van toepassing is

MEMORIE VAN TOELICHTING

Mevrouw, Mijne Heeren,

De wet van 9 April 1930 heeft geen regeling getroffen in zake de juridische bekwaamheid van de in observatie gestelde of geïnterneerde personen.

Zoolang er hieromtrent geen wettelijk bestaat, zijn zij ten volle bekwaam, behoudens ontzetting of stelling onder gerechtelijke voogdij; zij beheeren gansch alleen hun goederen, hetgeen tot de spijtigste gevolgen kan leiden.

Het is om daarin te voorzien dat de Regeering de eer heeft U het hierbijgaand wetsontwerp ter bespreking voor te leggen, wetsontwerp waarvan de bepalingen, overgenomen uit het op 6 Juni 1928 in de Kamer der Volksvertegenwoordigers ter tafel gelegde wetsontwerp op de behandeling van de geesteszieken, zijn aangepast bij de bijzondere omstandigheden waarin de abnormalen zich bevinden die in observatie gesteld of geïnterneerd werden bij toepassing van de wet tot bescherming van de maatschappij d.d. 9 April 1930.

De verantwoording van die bepalingen is te vinden in de memorie van toelichting van het wetsontwerp op de behandeling van de geesteszieken (Doc. n° 231, Kamer der Volksvertegenwoordigers, zitting 1927-1928, blz. 19, 20, 21).

Volgens die teksten is de wettelijke bekwaamheid van de beklaagde personen of de veroordeelden die geïnterneerd zijn, in principe niet verminderd door het feit dat zij geplaatst of geïnterneerd zijn: zij zelf verrichten — zonder bijstand, — al de handelingen van het burgerlijk leven. Alleen is voorzien dat hun een gerechtelijk raadsman of een gerechtelijk bewindvoerder kan worden aangesteld.

De U voorgestelde maatregelen waarborgen, door een eenvoudig, veilig, weinig kostend, en, in geval van kosteloozen rechtsbijstand zelfs gansch kosteloos stelsel, het beheer van de goederen van de beklaagde of veroordeelde abnormalen.

De Minister van Justitie,
Fernand COCQ.

WETSONTWERP

ALBERT, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil!

Op voorstel van Onzen Minister van Justitie, Wij hebben besloten en wij besluiten:

Onze Minister van Justitie is gelast, in Onzen naam, bij de Wetgevende Kamers, het wetsontwerp aan te bieden waarvan de inhoud volgt:

Eerste Artikel. — Den in observatie gestelde

of geïnterneerde abnormalen kan, overeenkomstig artikel 513 van het burgerlijk Wetboek, een gerechtelijk raadsman aangesteld worden, op verzoek van hun ouders, van hun echtgenoot of echtgenote, van den bestuurder of van den geneesheer van het gesticht of op vordering van ambtswege van den procureur des Konings.

Die gerechtelijke raadsman wordt benoemd op een verzoek te richten aan den voorzitter van de rechtbank van de woonplaats van belanghebbende. Deze wordt gehoord. Het bevelschrift, verleend op de conclusie van den procureur des Konings, is uitvoerbaar niettegenstaande beroep.

In geval van benoeming van een gerechtelijk raadsman is artikel 897 van het Wetboek van burgerlijke rechtsvordering van toepassing.

De verplichtingen aangegaan door de abnormalen, wien een gerechtelijk raadsman is aangesteld, zijn voor vermindering vatbaar als zij overdreven zijn. De rechtbanken nemen te dien opzichte in overweging: den vermogenstoestand van den abnormale, de goede of kwade trouw van de personen die met hem een verbintenis aangingen, het nut of de nutteleloosheid der uitgaven. De vermindering kan door den abnormale of door zijn raadsman worden aangevraagd.

Indien de in observatie gestelde of geïnterneerde abnormale zich bevindt in een van de gevallen voorzien bij artikel 489 van het burgerlijk Wetboek, kan de procureur des Konings de aanstelling van een gerechtelijk bewindvoerder vorderen.

Art. 2. — Deze bewindvoerder wordt aangesteld door den voorzitter van de rechtbank van de woonplaats of van de laatste verblijfplaats van den abnormale.

Het bevelschrift wordt verleend op de conclusie van den procureur des Konings; het is uitvoerbaar niettegenstaande beroep. Beroep wordt door den procureur des Konings op straffe van nietigheid binnen de maand na het verlenen van het bevelschrift ingesteld.

Art. 3. — De gerechtelijke bewindvoerder vertegenwoordigt den abnormale in alle burgerlijke handelingen.

Hij is, wat zijn verplichtingen en zijn rechten betreft, gelijkgesteld met den voogd van den ontzette.

De verkooppingen van onroerende goederen, veilingen onder deelgenooten, verdeelingen en vereffeningen, waarin abnormalen die een gerechtelijk bewindvoerder hebben, betrokken zijn, geschieden niet overstaan van den vrederechter.

Art. 4. — De bevoegdheden van den gerechtelijken raadsman en van den gerechtelijken bewindvoerder worden hernieuwd na een termijn van vijf jaar. Die vertegenwoordigers van den abnormale blijven hun functie uitoefenen zoolang zij niet vervangen zijn.

Zij moeten om de twee jaar en half rekening doen van hun beheer aan den vrederechter van het kanton van de woonplaats van den abnormale. De bevoegdheden van den gerechtelijken raadsman en van den gerechtelijken bewindvoerder houden van rechtswege op te bestaan, zoodra de abnormale regelmatig en voorgoed ontslagen is, of zoodra de beklaagde tegen wien een bevel tot aanhouding werd verleend, opnieuw in het huis van arrest of van justitie opgesloten is.

Art. 5. — De bepalingen van het Burgerlijk Wetboek betreffende de oorzaken die van de voogdij ontslaan, betreffende de onbekwaamheden, de uitsluitingen, de ontzettingen en de rekeningen van voogden, alsmede de bepalingen van de wet van 16 December 1851 op de door hen te stellen zekerheid, zijn van toepassing op den gerechtelijken bewindvoerder.

Art. 6. — Bij ontstentenis van gerechtelijk bewindvoerder stelt de voorzitter, op verzoek van de meest gereede partij of van den procureur des Konings, een notaris aan om de in observatie gestelde of geïnterneerde abnormalen, die niet ontzet zijn en geen voogd hebben, te vertegenwoordigen in de boedelbeschrijvingen, rekeningen, verdeelingen en vereffeningen waarin zij belang hebben.

Art. 7. — Akten, die door een abnormale verleden werden, kunnen, op grond van krankzinnigheid, door den gerechtelijken bewindvoerder of door den abnormale zelf, zoodra hij definitief ontslagen is, bestreden worden.

De rechtbank kan die akten nietig verklaren, indien het bewijs geleverd wordt dat zij verleden werden terwijl de abnormale geïnterneerd was, behoudens het recht van den verweerder te bewijzen dat zij in een helder oogenblik werden opgemaakt.

De eisch tot nietigverklaring verjaart na tien jaar, met ingang van den dag van het definitief ontslag van den geïnterneerde abnormale.

Art. 8. — Na den dood van een in observatie gestelden of geïnterneerde abnormale, kunnen zijn erfenenamen of rechtverkrigenden, op grond van zinsverbijstering, de akten bestrijden, die hij tijdens den duur van de observatie van zijn internering verleden heeft, indien die zinsverbijstering bestond op het oogenblik waarop die akten verleden werden.

Art. 9. — De betekeningen te doen aan de in observatie gestelde of geïnterneerde personen moeten, op straf van nietigheid, aan den gerechtelijken raadsman of aan den gerechtelijken bewindvoerder gedaan worden.

Gegeven te Brussel, den 2n December 1931.

ALBERT,

van 's Konings wege:
De Minister van Justitie,
Fernand COCQ.

Rechterlijk leven

RECHTERLIJKE ORDE

Bij koninklijke besluiten van 27 December 1931: Is de heer Steyaert, J.-G.-E.-L., vrederechter van het 1° kanton Gent, ontheven van den dienst van het kanton Ledeberg;

Is de heer Jans, E.-M.-J.-G., vrederechter van het kanton Boom, belast met de bediening van het kanton Contich;

Is de heer Van Hollebeke, L., vrederechter van het kanton Oosterzele, belast met de bediening van het kanton Ledeberg.

Uitgever: Drukk. «Mercurius»

Best.: R. Van Cauteren

Korte Ridderstraat, 22, Antwerpen. — Tel.: 200.95